

Tématem této práce je ochrana spotřebitele a jeho blahobyt jako cíl soutěžní politiky, jakož i úpravy soutěžního práva EU a způsob, jakým se tento cíl v průběhu času měnil, a to fakticky i v právním vnímání.

První, teoretická, část této práce vykládá pojmy, které jsou pro tuto analýzu zcela klíčové. Jde zejména o samotný pojem „spotřebitel“ a jeho specifika v kontextu soutěžního práva EU, o definici „blahobytu spotřebitele“ a jaký je vůbec obecně vztah mezi právem ochrany spotřebitele a právem ochrany hospodářské soutěže.

Druhá část práce se zabývá historickým vývojem ochrany spotřebitele jako cíle soutěžní politiky EU. Pozornost je věnována zejména posunu, který nastal v chápání významu tohoto cíle v průběhu času, a to jak s ohledem na důraz, který na něj byl kladen v politických deklaracích zástupců Komise, tak i zda vůbec a případně jak se tyto politické deklarace a snahy odrazily v reálně přijatých dokumentech soutěžního práva. Tato část tedy analyzuje pochody, které formovaly myšlenkový základ pro ochranu spotřebitele v rámci soutěžního práva i to, jak se odrazily ve formálních právních pramenech. A ačkoli na doktrinní a politické úrovni je parametr ochrany a blahobytu spotřebitele už roky poměrně jasně primárním cílem právní úpravy, současné právní dokumenty „spotřebitele“ v mnoha případech spíše jen zmiňují v preambulích nebo v obecných ustanoveních.

Závěrečná část práce se soustředí na problémy, které v rámci zkoumané problematiky stále nejsou dořešeny nebo na problémy, které se objevily nově. V první řadě je to stále chybějící uspokojivá úprava hromadných žalob o náhradu škody způsobené porušením antimonopolních předpisů. Za druhé jsou to velké výzvy spojené s rozvojem nových technologií a digitálních trhů a fakt, že nástroje a mechanismy ochrany hospodářské soutěže nejsou na tyto nové druhy trhů plně použitelné. Pro komplexnost se tato práce okrajově zabývá i reakcí soutěžního práva na pandemii koronaviru, a to opět s ohledem na ochranu spotřebitele.